

Donald L. Hallstrom elder
a Hetvenek Elnökségéből

Milyen embereknek kell lennetek?

Milyen változások szükségeltetnek ahhoz, hogy olyan emberek legyünk, amilyennek lennünk kell?

Amikor szemünk elé tárul ez a világméretű gyűlés, eszünkbe kell, hogy jusson, hogy nincs ehhez fogható a világon – sehol. Az általános konferencia papsági ülésének célja, hogy megtanítsa a papságviselőknél, milyennek kell lennünk (lásd 3 Nefi 27:27), valamint hogy e cél elérésére sarkalljon bennünket.

Fél évszázaddal ezelőtt az ároni papsági éveim során, majd pedig misszionáriusként Angliában a gyülekezeti házakban gyűltünk össze és (komoly figyelemmel) hallgattuk a papsági ülést – telefonos kapcsolat segítségével. Később aztán a műholdak lehetővé tették a közvetítést egyes egyházi helyszínekre, azokkal

a hatalmas parabola-antennákkal, így aztán már hallottuk és láttuk is, mi történik. Nem győztünk ámulni azon a műszaki megoldáson! Kevesen tudták csak elképzelni napjainkat, amikor bárki, akinek egy okostelefon, táblagép vagy számítógép segítségével internet-hozzáférése van, hozzájuthat e gyűlés üzeneteihez.

Ennek ellenére az Úr szolgálainak szavához – mely ugyanaz, mint az Úr saját szava (lásd T&Sz 1:38) – való lényegesen szélesebb körű hozzáféréssel bíró értékkel bír csupán, ha nem vagyunk hajlandók befogadni az ígét (lásd T&Sz 11:21), aztán pedig követni is azt. Egyszerűen megfogalmazva: az általános konferencia és annak papsági ülése csak akkor tölti be rendeltetését, ha hajlandók vagyunk cselekedni – ha hajlandók vagyunk változni.

Évtizedekkel ezelőtt püspökként szolgáltam. Huzamosabb időn keresztül rendszeresen találkoztam egy férfival az egyházközségünkben, aki jó pár évvel idősebb volt nálam. E testvérnek gondjai voltak a felesége és a közte lévő kapcsolattal, és a gyermekeitől is elidegenedett. Nehezen tudta megtartani a munkáját, nem voltak közeli barátai, és olyan nehezen találta meg a hangot az egyházközség tagjaival, hogy végül már nem volt hajlandó szolgálni az egyházban. Az egyik komoly beszélgetés során, amelyet az életének kihívásairól folytattunk, hozzám hajolt, és – a számtalan beszélgetésünk tanulságaként – azt mondta: „Püspök, rossz természetem van, egyszerűen ilyen vagyok!”

Ez a kijelentés szíven ütött azon az estén, és azóta is kísért engem. Mihelyt ez a férfi eldöntötte – mihelyt bármelyikünk így dönt –, hogy „egyszerűen ilyen vagyok”, abban a pillanatban feladjuk a képességünket a változtatásra. Ki is lógathatnánk a fehér zászlót, lehetnénk a fegyvert, befejezhetnénk a

erősen korlátozottak a lehetőségei. Fiatal felnőttként azonban találkozott a misszionáriusainkkal, akik hatalmasabb lehetőségekről tanították – ebben az életben és az eljövendő örökkévalóságban is. Megkeresztelték és az egyház tagjává konfirmálták. Jelentősen kiszélesedett jövőképpel azt a célt tűzte maga elé, hogy elnyeri a melkisédeki papságot, és teljes idejű misszionáriusként fog szolgálni. 1986-ban elderré rendelték, majd Indiába kapott elhívást a szolgálatra. Nagyon nehezen tudott gyalogolni, pedig rendkívül igyekezett – két bottal járt, de még így is gyakran elesett –, de az, hogy feladja, szóba sem jöhetett nála. Elkötelezte magát, hogy tisztességgel és szorgalmasan szolgál a missziójában, és így is tett.

Közel 20 évvel a missziója után találkoztunk Nulu testvérrel, aki örömmel üdvözölt bennünket az út végén, és egy kátyús ösvényen elvezetett bennünket a kétszobás otthonához, ahol a feleségével és három gyermekével élt. Rendkívül forró és kellemetlen nap volt. Még mindig nagy nehézséget jelentett számára a járás, de nyoma sem volt önsajnálatnak. Szorgalmának köszönhetően tanító lett, és a falubeli gyermekeket oktatta. Amint beléptünk szerény házába, azonnal egy dobozt vett elő, amelyben a legfontosabb tárgyait tartotta. Egy papírt szeretett volna megmutatni. Ez állt rajta: „Jókívánsággal és áldással Nulu eldernek, a bátor és boldog misszionáriusnak; [dátum] 1987. június 25., [aláírás] Boyd K. Packer.” Amikor az akkor még Packer elder meglátogatta Indiát, és beszélt egy misszionáriusokból álló csoporthoz, megerősítette Nulu eldernek a benne rejlő lehetőségeket. Nulu testvér tulajdonképpen azt akarta tudomásra hozni azon a napon 2006-ban, hogy az evangélium megváltoztatta őt – örökre!

csatát, és megadhatnánk magunkat – a győzelem minden esélye elveszett. Bár néhányan közülünk esetleg úgy vélik, ez ránk nem jellemző, mégis előfordulhat, hogy mindannyian tanújelét adjuk ennek legalább egy vagy két rossz szokással, melyekre azt mondjuk: „én ilyen vagyok”.

Nos, azért jöttünk el erre a papsági gyűlésre, mert még nem vagyunk olyanok, mint lehetnénk. Jézus Krisztus nevében gyűltünk össze ma este. Azzal a bizonyossággal érkezünk, hogy az Ő engesztelése mindannyiunknak megadja a változás képességét – függetlenül az esetleges gyengeségeinktől, hiányosságainktól és függőségeinktől. Azzal a reménnyel érkezünk, hogy a jövőnk – bármilyen volt is a múltunk – jobb lehet.

Amikor azzal az igaz szándékkal (lásd Moróni 10:4) veszünk részt ezen

a gyűlésen, hogy megváltozzunk, akkor a Lélek teljes mértékben behatolhat a szívünkbe és az elménkbe. Ahogyan azt az Úr Joseph Smithnek kinyilatkoztatta: „És lészen, hogy amennyiben... hitet gyakorolnak bennem – ne feledjétek, hogy a hit hatalomhoz és cselekvéshez kötött tantétel –, én kitöltöm rájuk Lelkemet azon a napon, amikor összegyűlnek” (T&Sz 44:2). Vagyis ma este!

Ha szerintetek a kihívásaitok leküzdhetetlenek, akkor mesélek nektek egy férfiről, akivel 2006-ban, Indiában találkoztunk egy kis faluban Hyderabad mellett. Ez a férfi jól példázta a változásra való hajlandóságot. Appa Rao Nulu India elhagyott részén született. Háromévesen gyermekbénulást kapott, és emiatt mozgáskorlátozott lett. A társadalom, melyben élt, azt tanította neki, hogy

A Nulu családnál tett látogatásunkra a misszióelnök is elkísért bennünket. Azért jött, hogy interjút készítsen Nulu testvérrel, a feleségével és a gyermekeivel –, hogy a szülők elnyerhessék felruházásukat és összepecsételhessék őket, a gyermekeket pedig a szülőkhöz pecsételhessék. Átadtuk a családnak az utazási tervüket is, hogy eljuthassanak a Kínai Hongkong templomba ezen szertartásokra. Könnyekre fakadtak örömben, amikor látták megvalósulni a régóta várt álmukat.

Mit várnak el Isten papságának viselőitől? Milyen változások szükségesek ahhoz, hogy olyan emberek legyünk, amilyenek lennünk kell? Három javaslatot teszek:

1. Papsági férfiaknak kell lennünk! Legyünk akár az ároni papságot viselő fiatal férfiak, akár a melkisédeki papságot viselő felnőttek, papsági férfiaknak kell lennünk, akik lelki érettséget mutatnak, hiszen szövetségeket kötöttünk. Pál szavaival: „Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat” (1 Korinthusbeliek 13:11). Másnak kell lennünk, mert viseljük a papságot – nem felfuvalkodottnak, kevélynek vagy leereszkedőnek, hanem alázatosnak, taníthatónak és szerénynek. Jelentőséggel kell bírnia számunkra annak, hogy megkaptuk a papságot és annak különféle hivatalait. Nem szabad, hogy valamiféle felületes „továblépési rítus” legyen, amely automatikusan bekövetkezik bizonyos életkorokban, hanem a szövetségekötés átgondoltan kivitelezett szent cselekedetének kell lennie. Oly kiváltságosnak és oly hálásnak kell éreznünk magunkat, hogy ezt minden cselekedetünknek tükröznie

kell. Ha csupán néha jut eszünkbe a papság, akkor változtatnunk kell.

2. Szolgálunk kell! A papság viselésének lényege az, hogy mások szolgálatával felmagasztaljuk az elhívásunkat (lásd T&Sz 84:33). Ha elhanyagoljuk legfontosabb kötelességünket, hogy szolgáljuk a feleségünket és a gyermekeinket, ha nem fogadjuk el, vagy csak passzívan töltjük be elhívásainkat az egyházban, illetve ha nem törődünk másokkal, csak amikor az kényelmes számunkra, akkor nem vagyunk olyanok, mint amilyenek lennünk kellene. A Szabadító kijelentette: „szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből” (Máté 22:37), majd később hozzátette: „ha szeretsz engem, szolgálj engem” (T&Sz 42:29). Az önzőség a papsági felelősség ellentéte, ha pedig ez jellemünk része, akkor változnunk kell.

3. Érdemesnek kell lennünk! Lehet, hogy nekem nincs meg a képességem, hogy úgy szóljak hozzátok, mint Jeffrey R. Holland elder, aki néhány évvel ezelőtt egy papsági ülésen azt mondta: „egészen az arcotokba [hajolok], orrunk összeér, és épp annyi tűzzel a hangomban [szólok], hogy kicsit megperzseljem a szemöldökötöket” (Fel hát a harcra! *Liahóna*, 2011. nov. 45.); de kedves testvéreim, rá kell ébrednünk végre, hogy a világban általánosan elfogadott szokások elfojtják

hatalmunkat a papságban! Ha úgy véljük, hogy akár csak kacérkodhatunk a pornográfiával vagy az erkölcsösség megszegésével, esetleg a becstelenség bármilyen formájával anélkül, hogy az káros hatással lenne ránk és a családjunkra, akkor rászedtek bennünket. Moróni kijelentette: „Vigyázzatok, hogy minden dolgot érdemesen tegyetek” (Mormon 9:29). Az Úr erőteljes utasítást adott: „[Ó]vakodjatok önmagatokat és azt illetően, hogy szorgalmasan megszívleljétek az örök élet szavait” (T&Sz 84:43). Ha van bármilyen megoldatlan bűn, amely akadályozza az érdemességünket, akkor változtatnunk kell.

Az egyetlen teljes válasz a Jézus Krisztus által feltett azon kérdésre, hogy „Milyen embereknek kell hát lennetek?”, éppen az, melyet Ő maga rögtön ezután oly tömören és mélyrehatóan megad: „[A]milyen én vagyok” (3 Nefi 27:27). A felhívás, hogy „jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletesek” (Moróni 10:32) megköveteli és el is várja a változást. Hála Neki, Ő nem hagyott bennünket magunkra. „És ha hozzám jönnek az emberek, akkor megmutatom nekik a gyengeségüket. [...] Akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat.” (Ether 12:27) A Szabadító engesztelésére hagyatkozva képesek vagyunk megváltozni. Ebben biztos vagyok! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■